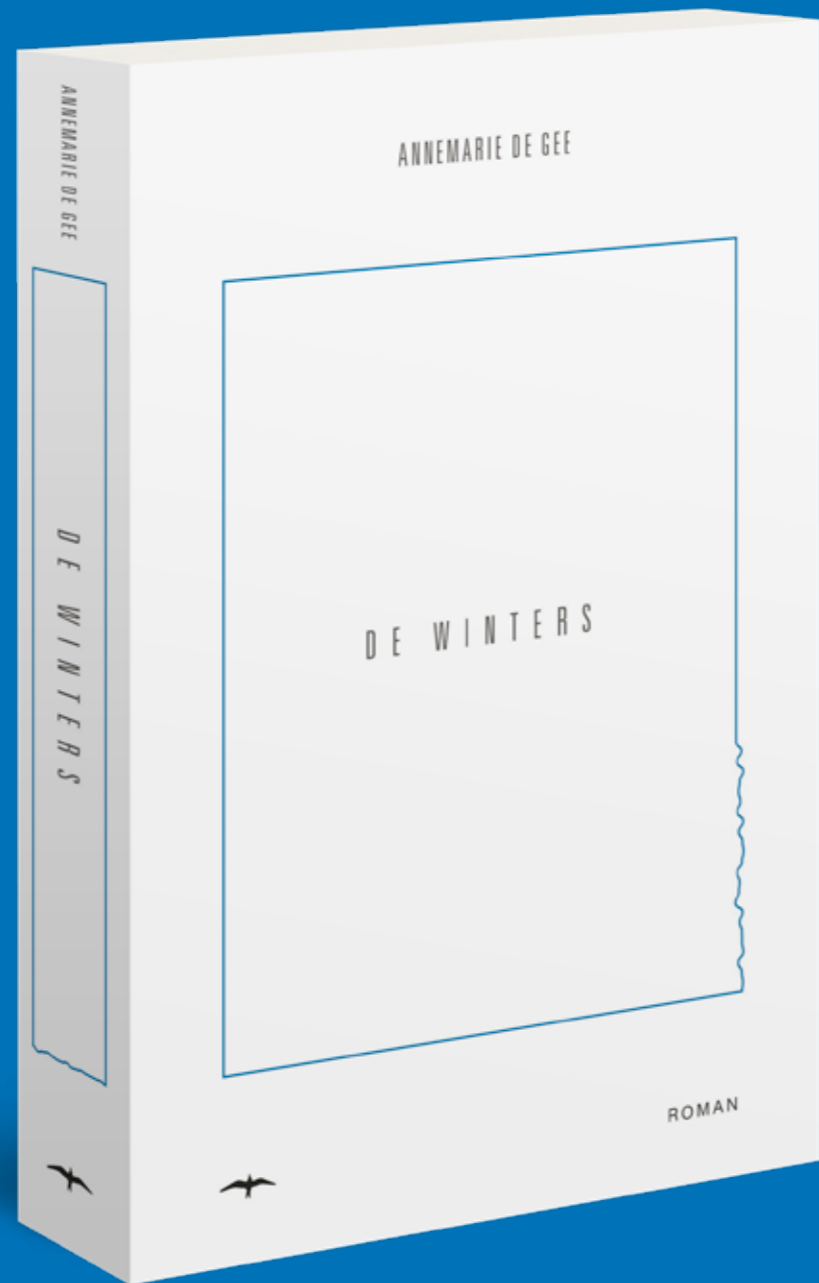

Annemarie de Gee (1987) brak door met de verhalenbundel *Kamermensen*, die in *Trouw* werd uitgeroepen tot een van de beste debuten van 2012. Haar eerste roman, *De kus van een clown*, verscheen in 2015 en werd eveneens lovend ontvangen. In 2019 verscheen het verhaalmozaïek *Ik, moeder*. Naast fictieschrijver is De Gee schrijfdocent en regisseur van luisterboeken.

‘Hoe weet je waar je naartoe moet, pappa?’ vroeg Josefien. Reik Zwart schrok van haar stem. Hoe bedoel je? vroeg hij, hij reed zijn leven lang al naar Heteren. Ik lees de verkeersborden, zei hij, en hij keek hoe regen op de voorruit uiteenspatte, hoe de winter zich weer als een vage belofte aandiende. Hij hoopte op sneeuw. Absurde hoeveelheden sneeuw zoals vroeger. Een vorst die door zijn gebeente sneed, minstens vijftien graden onder nul, en op die bevroren, liggende massa’s zou het verder sneeuwen, dag in dag uit tot er manshoge sneeuwwallen aan weerskanten van de opgehoogde, spekgladde bodem ontstonden die hem het zicht ontnamen, zoals vroeger; anonieme, vergeten plekken op aarde, een winter van vroeger tijden, woeste zijwaartse sneeuwval, hagelstenen diagonaal over het land, roffelend op de daken. Kinderen zouden naar hun voetstappen in de sneeuw kijken, kleine en grote voetstappen, een spoor van voetafdrukken die ’s ochtends weer zouden zijn uitgewist.’

‘Elke lezer zou de durf kunnen bewonderen waarmee De Gee in de menselijke ziel roert en de taal naar haar hand zet.’

Nederlands Dagblad over Kamermensen

FEBRUARI 2022 | PAPERBACK, 304 PAG. | 13,6 X 21,5 CM | € 22,99 | ISBN 978 94 004 0895 1

NUR 301 | OMSLAGONTWERP Dog and Pony | FOTO Keke Keukelaar |

ANNEMARIE DE GEE

DE WINTERS

- Een pleidooi tegen de huidige individualistische tijdgeest
- Voegt zich in de traditie van de grote, klassieke roman, die de lezer een spiegel voorhoudt
- Doet denken aan de trage, alledaagse werkelijkheid van Voskuil, met kafkaïaanse invloeden

Het leven van Reik Zwart, een Gelderse timmermanszoon, krijgt vorm door een aaneenschakeling van toevalligheden. Terwijl de jaren verstrijken, neemt Reik de dingen zoals ze zich aandienen, zonder enige hoop of verwachting. En vooral: zonder plan.

Maar een leven zonder plan wordt niet geaccepteerd. Terwijl zijn naasten systematisch verlangens en frustraties op hem projecteren, is het voor Reik moeilijk te bepalen wie hij is. En doet dat er eigenlijk toe? Daarmee is hij een klassieke antiheld, een *every man* die niets nastreeft of nalaat, maar simpelweg in leven is.

De winters is een ontroerende vertelling over de grootsheid van een leeg bestaan, over de illusie van een maakbaar leven, en de onmogelijkheid om te midden van anderen je eigen pad te volgen.